
Steiner János**Lundtalp**

Ösmeretlen nyomra a lét ha téved,
Cipőit szüléje házán kívül nyüvi,
Olvasólámpa fénye csalogatja, űzi.
Rejtekező kedves az Éjszaka!
Titkait csak szűkmarkúan méri.
Nem a kitartónak, lankadatlanak!
Néki oly Világot mutatni sem rest,
Hol az senki ura és néki -
Parancsolója nincsen.

(Lund, 1999. októbere)

Húsleveskarikák

Mint húsleveskarikák a dús lében,
Simulunk majd lökődünk tova, ha
a szapora motolla, az Élet mohó
kanala vámért nyúl közibünk.
Elfogyóban,
Csak simulunk és lökődünk tova....

(Bácskossuthfalva, 2000.-ik év január 2.)

ÖnZen

Babkaró ha szárba szökken,
Firmamentumot érni véli.
Önjelöltség, ha talajra lel,
Teret s jogart fog majd kérni.
Van erre egy ős-lectio,
Az örökzöld: comparatio.

Élni vele, kötelesség!
Ekkor-
Léggé foszlik a vélt tehetség,
Mert nem én-tükrében szépítkezék.

(Zenta, közepes vizállás idején)

Zentabéliekhez

részletek a gyűjteményből

Új Apostolok

1. Új apostolaitok megtévesztő szavai mellet, régi tanmesék szerint, dobpergés ütemére rabolnak titeket. A kenyeret goromba kezek teszik elétek, cifra kufár-boltokban, holott a magtól a termésig tiétek az izadtság a féltés és a remény, amely hozzáfűzetett.
2. Szánjad, ne íteld a vétkezőt, a gyengét. Más sors-fordulatnál, az ő képe magad is lehetnél. Ne csatlakozz a követ dobókhöz, rikoitozó kárörvendő korcshoz. Légy katonája annak a Rendnek, amely az embert szenvedí és nem vétkezt e szerencsétlennek. Az ember és vétke az a háttárérték, amelynek türelme a szenteknek szánt mérték.

Este a folyónál

25. Kérdezitek, „*Mi a Szabadság és hol leljük mi azt?*” Vidéki temetőitek árkait gaz borítja, de pár lépésre ölelkezik az omlós barázda az élet ígéretével. A pacsirta dalol a gaznak és a magnak is, amely ott lapul minden remény alján, várakozván óhajtott beteljesülésének pillanatára. A ti szabadságotok olyan mag, amely a Reményből, - a túlélés csodakútja - , fog majd megszületni. Amikor a ladikotok tompán a túlparthoz ütődik, evezőitek és evezős karotok megpihenek, száraz lábbal, szilárd talajra léptek, meglettétek ti Azt.

26. *A vízparti embernek a víz felé fordul tekintete.* Különös kapcsolat ez, szinte beavatásos szertartás. A folyó, amelyhez a város simul, Holdat és csillagokat táncoltat a hátán, egykedvűen partot mos, vagy medrében éppen helyét nem leli. Mindazonáltal, *folyó* marad. Erekek és parti vizeknek örökös befogadója. Az emberi anyag is megmarad annak, amiből vétetett. Változatlan ősbizonytalannak léte felől, kérészláz felizzások és örökös mélybehullás válságai között. A folyó bölcs és időtlen, termékeny ágya a cseppek szüntelen vágya az egybekelésre. Röpké léte és abból táplálkozó mohósága szerzi a tévelygést az ember természetes színházának. Születése és elmúlása pillanatában, karjába veszi őt **AZ**, akit csak vélt és vágyott, de soha nem látott, a rangtalan tisztaság és ettől szemei messzire látnak... még csukottan is.

Gonosz időkben

32. Gonosz időkben, ármányos hálóktól megfogatva, mitévők legyünk? Ha hagyjátok elveszni színes üveggolyóitok, és játszópajtásaitokat eltűnni a szürkeségben, hiúságból ácsoltok magatoknak bitófát.

Legyen időtök!

Legyen időtök visszaszerezni a kézséget, amivel a gyermekek tekintenek van világra. Legyen időtök szeretni és értékelni e nagyszerű emberi hivatalt : Az egyszeri létezés csodáját. A szeretet melenget és megértő társakat szerez nektek. Ha elesnétek, felsegítenek majd azok.

A Pince kulcsa

49. Vannak szavak, amelyek mint a feneketlen kút magukkal ragadhatnak a mélybe, béklyóba vernek és megfagyasztják az élető nedvek keringését: Tavasztalan semmivárást hoznak, és káprázatokkal népesítik be napjaitok az élet eleven lüktetése helyett. Óvakodjatok ezektől, e szavak hízelgőitől és hazug hirdetőitől! „Hazám”. „Szabadság”. „Szeretlek”... Óvjátok meg szájatok esztelen járását és gondoljátok át.*Sokszor.*

50. Aki a gyümölcsfát ültet, derűs reménysége vagyon annak az élet dolgait illetően. Ki pincét eszközöl ki magának, amely a dombtetőn vigyázza a fürtös sorokat alatt, nagy vigasztalást szerez élete napjaihoz. Az, aki a pince kulcsát elveti magától vagy átadja önszántából, nagy búsulása leszen annak.

51. Tiszteld a földet, amelyből vétettél. Tudjad, ha elküld néha, mindig visszavár. Általad ízleli majd idegen tájak ízét színét, emberének gondolatát. Koppanjon alázattal cipőd, amikor meg érkezel. Türelmed ne lankadjék, és nyelved ne siessen szólásra, ideje előtt. Kérdezni fog, „Édes fiam, mit leltél utadon?” Tedd lábai elé termésed legjavát csendesen. Köszönd meg, veled volt az úton és kísért, óvott az idegen földön és vizeken.

A gyűrű aranya

60. Beszélek hozzád az idő mély kútjába nézve, ahol a világosságot a sötét váltja fel. Régi dolgokról szólok most Tenéked. Az elszálló szavak helyibe az emberi képzelet töretlen tartósságot kívánt: Nemes fémhez tenni hasonlatossá múlandó élete mérőföldköveit.

„Én hűséggel kitarok Melletted és Tevéled kívánom kiismerni életem, annak napjai száma szerint. A derűt és borút Veled kívánom megosztani, mert valami furcsa végzet súgja nékem, az így jó lesz majd ahogy.”

Így szólott a gyűrű aranya és nem szűnik emberi emlékezet óta járasa,

kézről-kézre, történetből történetbe.
(*“János levele a Zentabéliekhez”, Részletek*)

Steiner János,

közel az ötvenhez, földtani mérnök tanulmányokat folytatott Budapesten és Svédországban, és földtani kutatómunkát végez, sokat utazik. Közben, mint honlapjáról <http://www.sabotronic.co.yu/~sknsenta/steiner.htm> kiderül, írással is foglalkozik.

„Írásaim csupán mondatok, töredékek és kavargó gondolatok, amelyek szülői házban

levő tanulószobámban élnek, személyes diplomomban. Inkább magán- és naplószerű dolgok, amelyek java nem gondolnám, hogy érdemlegesen mond másoknak, nem emelkedik felül az *egy emberről szóló életki-sérlet* kategóriáján.

A weboldalamon lelhetők, mindössze egyfajta keretet alkotnak, „a legyező nyelvét”, amelyet kinyitva lehet eljutni a részletekig, az ott levő tartalmak, attól kelnek majd életre, ha valakikhez eljutnak.”

A szerkesztő ezt elősegítendő, egyelőre, Steiner János verseit és jegyzeteit ajánlja az olvasó figyelmébe.